

עפ"ת 10069/11/22 - רנה כתאנה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 10069-11-22 כתאנה נ' מדינת ישראל 18 אפריל 2023

לפני: כבוד השופט אינאס סלאמה

המערערת: רנה כתאנה

ע"י עו"ד מועתז לבנאוי

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה בהמ"ש 3506-09-22, מיום 23.10.2022, במסגרתה דחה בית המשפט קמא את בקשתה של המערערת להארכת מועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס מס' 90520238743 (להלן גם: "הדו"ח") שעניינה עבירת מהירות מיום 29.12.2020.
2. בבקשה להארכת מועד שהגישה המערערת לבית המשפט קמא, התבקש בית המשפט להאריך את המועד להישפט מאחר ולטענתה היא לא קיבלה הודעה על הדו"ח, עליו נודע לה לראשונה בתאריך 27.8.22 לאחר שפנתה לבא כוחה לצורך בירור עניינה במשרד הרישוי, עת קיבלה הזמנה ל"קורס רענון". המערערת טענה כי הרכב אינו שייך לה בפועל ואין היא משתמשת בו, שכן הוא בשימוש בעלה. עוד טענה המערערת, כי "אם בכלל הודעת תשלום הקנס הגיעה לכתובתה הנכונה... ואם בכלל קיים אישור מסירה תקין... המבקשת תטען כי האחראי על תיבת הדואר זה בעלה מר וליד כתאנה ומפתחות הדואר נמצאות ברשותו וזה הוא שתמיד דואג להביא את דברי הדואר".
3. בהחלטתו, כאמור, דחה בית המשפט קמא את הבקשה, תוך שקבע כי לאחר שעין בבקשה על נספחיה וכן בעמדת המשיבה, נחה דעתו כי דין הבקשה להידחות. נקבע, כי טענותיה של המערערת לענין צבירת נקודות או כי האחריות על תיבת הדואר היא של בעלה, אין בהן כדי להוות עילה לעיוות דין. לענין המסירה, נקבע כי הבקשה נעדרת תימוכין שיש בהן כדי לסתור את חזקת המסירה. עוד נקבע, כי כאשר מדובר באישה בגירה המחוייבת לעמוד בחובת עדכון כתובתה במרשם, הטענה כי התיבה היא באחריות בעלה אינה רלוונטית.
4. המערערת מאנה להשלים עם החלטת בית המשפט קמא. בהודעת הערעור חזרה על טענותיה לענין אי קבלת הדו"ח, ואף טענה לאי אחידות של הפסיקה בנסיבות דומות, תוך שצירפה החלטות רבות של בתי משפט שונים, "במקרים דומים לבקשת המערערת אפילו יותר מורכבים", בהם התקבלו בקשות

להארכת מועד להישפט. המערערת אף מלינה על כי בית המשפט קבע שהחלטתו ניתנה לאחר שעיין בעמדת המשיבה, אלא שעמדה כזו לא הוגשה מעולם. בית המשפט קמא התעלם מכך שהמשיבה לא צירפה אישור מסירה כדיון, ובנסיבות אלה, כאשר היא גם כופרת בביצוע העבירה וצירפה תצהיר נהג בפועל, על בית המשפט קמא היה לקבוע כי מתקיים "טעם ממשי" לקבלת הבקשה.

5. בדיון לפניי חזר ב"כ המערערת על נימוקי הערעור. בהתייחס לאישור המסירה שהציגה המשיבה בפתח הדיון, אישר כי זו אכן כתובתה של המערערת, אך הוסיף, כי בבאקה אל גרביה ישנה "בעיה רצינית" בקבלת הדואר, אפילו במשרד שלו עצמו. יתרה מכך, אף שרשום על אישור המסירה כי הוא נשלח לתיבת דואר, בפועל נשלח לתחנת דלק "יעד", מקום אשר מעסיק "ילדים", ולכן קיימות בעיות רבות בקבלת הדואר. הוא הפנה להחלטה אחרת בעניינה של המערערת בתיק אחר (עפ"ת 10050-11-22), שם התקבל הערעור שהגישה המערערת.

6. ב"כ המשיבה התנגדה לערעור וצינה כי התיק האחר אינו דומה לענייננו, שכן בית המשפט שם התייחס בפסק דינו לרצף של פגמים מהותיים, שעה "שאין תאריך מלא על אישור המסירה ואין שם הפקיד שעשה את המסירה", דבר שלא מתקיים בענייננו. שכן, על האישור מושא ענייננו מופיע תאריך מלא ואי רישום שם הפקיד אין בו כדי להוות "טעות מהותית שיורדת לשורשו של עניין". אכן, לא הייתה תגובה של המשיבה לפני בית המשפט קמא, וקביעתו בעניין זה "כנראה שזו טעות אנוש של בית המשפט". אולם, לגופו של עניין, שעה שקיים אישור מסירה תקין הרי שמתקיימת חזקת מסירה, ולכן יש לדחות את הערעור.

דיון והכרעה

7. לאחר שנתתי דעתי להודעת הערעור על נספחיה ולטענות הצדדים לפניי ולאחר שעיינתי בתיק של בית המשפט קמא, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות. זאת עשיתי, גם לאחר שעיינתי בפסק הדין בתיק האחר אליו הפנה ב"כ המערערת, ועל אף שהחלטת בית המשפט קמא ניתנה טרם הגשת תגובת המשיבה שם.

8. כאמור, בפתח הדיון הונח לפניי אישור מסירה אשר נשלח לכתובתה של המערערת ובו צויין כי דבר הדואר "לא נדרש". בא כוחה של המערערת אף אישר כי זו אכן כתובתה. קיומו של אישור מסירה כאמור, די בו כדי לסתור את הטענה בדבר אי ידיעת המערערת אודות הדו"ח. הטענה כי בעלה הוא "האחראי על תיבת הדואר", כאשר זו היא גם כתובתה שלה עצמה, אין בה כדי לסייע למערערת, שכן אין באותה "אחריות" של הבעל כדי לפטור את המערערת מהשלכות מסירת הדואר באותה כתובת, כפי שאכן קרה בענייננו. המערערת מוחזקת אפוא כמי שקיבלה הודעה על הדו"ח, שכן נמנעה מלדרוש אותו. משיבה בחיבוק ידיים משך כשנתיים, הרי שמדובר בשיהוי ניכר בפנייה לבית המשפט.

9. לא זו אף זו ובבחינת למעלה מהצורך, תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, קובעת כי בעבירות תעבורה עליהן חל סעיף 239א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 ובעבירות קנס, רואים את ההודעה על ביצוע העבירה או ההודעה לתשלום קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו 15 ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, "זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב המנעותו מלקבל". והנה, אישור המסירה בענייננו לא רק שמעיד על משלוח הדואר כאמור, אלא מוכיח כי הדואר לא נדרש, על כל המשתמע מכך. טענה כי האחריות על תיבת הדואר היא בידי אחר, אין בה כדי להרים את נטל ההוכחה הרובץ על המערערת להראות שלא קיבלה את הדו"ח "לא עקב הימנעותה מלקבלו".

10. זאת ועוד, על מנת לסתור את חזקת המסירה, אין די לטעון לקיומם של פגמים או בעיות בקבלת דברי דואר מבלי להניח ולו ראשית ראייה לכך. על המערערת הנטל להראות באמצעות ראיות, מסמכים או בעקבות ברור שעשתה, כי אי קבלת הדואר אינה נובעת מכך שהיא או מי מטעמה, נמנעו מלקבלו, אלא מקורה בנסיבות שאינן תלויות בה. גם בנטל זה המערערת לא עמדה, ואין די בטענה בעלמא כי הדואר אינו מגיע לתיבה אלא לתחנת דלק כלשהי, בה מועסקים "ילדים". הימנעות המערערת לקיים בירור ראשוני מול הדואר, יש בה כדי לפעול לחובתה ולחובת גירסתה כי הדו"ח לא נמסר לידיה.

11. נוסף על כך, כפי שניתן לראות מעיון באישור המסירה, מדובר במסמך האחרון בשרשרת אותו ממלא פקיד הדואר על מנת שהדוח יוחזר למשטרה בעקבות אי מסירתו ליעדו. במסמך זה לא נפל כל פגם שכן צוינו בו התאריך וחתימת הפקיד. אם בפי המערערת טענה כי לא ידעה על הדו"ח, מצופה כי תפעל מול הדואר לברר אודות תהליך המסירה שקדם להחזרת המסמכים למשטרה, עליו היא חולקת. באי עשותה כך, המערערת לא ביצעה את המינימום האפשרי כדי לנסות להרים את הנטל.

12. גם באשר לקביעה בדבר היעדר חשש לעיוות דין אין להתערב, שכן בצדק נקבע כי צבירת נקודות אין בה כדי להצביע על חשש מפני עיוות דין. הוא הדין באשר לטענה כי אחר נהג ברכב, טענה אשר מועלית בשיהוי ניכר ומשמעותי, ולכן בנסיבות אלה גובר עיקרון סופיות הדיון ואין בכך משום עיוות דין.

13. בהינתן האמור, העובדה כי בית המשפט קמא ציין בטעות כי עיין בתגובת המשיבה, שלא הונחה בפניו, אין בה כדי להביא לביטול ההחלטה, שכן הקביעות לגופם של דברים, בדין יסודן.

השורה התחתונה מכל האמור, **היא שדין הערעור להידחות.**

מזכירות בית המשפט תשלח פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום, כ"ז ניסן תשפ"ג, 18 אפריל 2023, בהעדר הצדדים
בהסכמתם.